

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 16.

 15 sierpnia 1922.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
34. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 1922 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej w Kamieniu Koszyrskim w okręgu sądu okręgowego w Łucku	282

OKÓLNIKI:

Okólnik № 577/G. S./22 w sprawie sprzedaży skonfiskowanych dowodów rzeczowych	282
Okólnik № 578/G. S./22 w sprawie nowych przepisów o opłatach stemplowych	283
Okólnik № 585/III. S/22 w przedmiocie mianowania, zwalniania i przenoszenia urzędników i niższych funkcjonariuszów więziennych	286

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № Pr. 336/22 z powodu piątej rocznicy wznowienia Sądownictwa w b. Królestwie Kongresowem	287
Pismo okólne № 337/G. S./22 w sprawie zaliczek na płace	288

ZAWIADOMIENIA:

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 15 sierpnia 1922 r. w apelacjach: Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej	289

	<i>Str.</i>
RUCH SŁUŻBOWY	290
SPROSTOWANIE	296

34.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lipca 1922 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej w Kamieniu Koszyrskim w okręgu sądu okręgowego w Łucku.

Na zasadzie art. 4 Ustawy Notarialnej z 1866 r., po porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych, zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Łucku co następuje:

§ 1. Tworzy się kancelarię notarialną w Kamieniu Koszyrskim.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 577/G. S./22

w sprawie

sprzedaży skonfiskowanych dowodów rzeczowych.

Do władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości w całym Państwie.

Z uwagi, że skonfiskowane przez sąd dowody rzeczowe stanowią dochód budżetowy wymiaru sprawiedliwości, powinien sąd orzekający konfiskatę po uprawomocnieniu się wyroku zawiadomić o tem właściwą władzę asygnującą, która niezwłocznie zarządzi sprzedaż prawomocnie skonfiskowanych dowodów rzeczowych w drodze publicznego przetargu, a uzyskaną gotówkę przeleje do kasy skarbowej i zarachuje w dochodach budżetu wymiaru sprawiedliwości (§ 8 dz. II).

O ile dany dowód rzeczowy w myśl obowiązujących przepisów prawnych wyłączony jest z normalnego obrotu handlowego (np. broń palna), należy odnieść się do starostwa o odpowiednie zarządzenie.

Walutę krajową, skonfiskowaną jako dowód rzeczowy lub kaucja, należy przelać do kasy skarbowej, zaś papiery procentowe sprzedać w najbliższym oddziale Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej po kursie bieżącym. Sprawę walut obcych reguluje okólnik № 481/BR./22 (Dz. Urz. № 3/22).

Warszawa, dnia 15 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIK № 578/G. S./22

w sprawie

nowych przepisów o opłatach stempłowych.

Do wszystkich władz i urzędów, podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

W № 38 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ogłoszono ustawę z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stempłowych (poz. 315) oraz rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Poczty i Telegrafów z dnia 8 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stempłowych od podań oraz od świadectw urzędowych (poz. 319). Nadto, jako załącznik do rzezonego rozporządzenia, ogłoszono na str. 590 „Przepisy w przedmiocie opłat stempłowych od podań oraz od świadectw urzędowych”.

„Przepisy” te (zawierające w szczególności powtórzenie odpowiednich postanowień powołanej ustawy z dnia 7 kwietnia r. b.) wstępują w miejsce wszystkich dotychczasowych norm wykonawczych, dotyczących opłat stempłowych od podań, wnoszonych do władz i urzędów administracyjnych, załączników do takich podań, oraz od świadectw wydawanych przez władze i urzędy administracyjne. W szczególności po wejściu w życie powołanych „Przepisów” nie będą stosowane: dekret z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 14 poz. 145), który unormował przedmioty powyższe dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej, rozporządzenie wykonawcze z dnia 15 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 19 poz. 227), jak również odpowiednie przepisy austriackiej ustawy należytościowej i pruskiej ustawy o opłatach stempłowych. Nowe przepisy normują zatem odnośne przedmioty jednolicie i w sposób wyczerpujący dla całego obszaru Rzeczypospolitej. Dla zapoznania się z całokształtem postanowień o opłatach stempłowych od podań, załączników i świadectw urzędowych wystarczy zatem przeczytanie powołanych „Przepisów”, a nie jest w tym celu potrzebne czytanie ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. ani rozporządzenia poprzedzającego „Przepisy” (ujętego w ustępy oznaczone liczbami I do VI), ani cytat wydrukowanych *petitem* w nawiasach, poprzedzających poszczególne paragrafy „Przepisów”. Owo bowiem rozporządzenie wstępne oraz wspomniane cytaty w nawiasach mają na celu jedynie uzasadnienie legalności „Przepisów”, a znajomość ich wcale nie jest potrzebna tym, którzy chcą poprzestać na zapoznaniu się z prawem obowiązującym.

Stosownie do pisma okólnego № 313/G. S./22 na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, nie wyłączając Ziemi Wileńskiej, oraz b. dzielnicy austriackiej przepisy powyższe weszły w życie w całości od dnia 26 czerwca 1922 r. natomiast, na obszarze b. dzielnicy pruskiej od tejże daty 26 czerwca r. b. weszły w życie jedynie przepisy co do świadectw urzędowych, zawarte w §§ 20 do 27 przepisów, przepisy zaś co do nieistniejących tam obecnie opłat stempłowych od podań zaczną tam obowiązywać dopiero z dniem 26 sierpnia r. b.

Polecając wszystkim organom Ministerstwa oraz wszystkim podległym Ministerstwu urzędom dokładne zapoznanie się z treścią wyżej powołanych przepisów i ściśle ich stosowanie, zwracam zarazem uwagę na następujące najważniejsze zmiany przepisów dotychczasowych:

a) Co do b. dzielnicy rosyjskiej:

§§ 17 i 18 nowych „Przepisów” normujące postępowanie w razie wniesienia podania nieostemplowanego lub niedostatecznie ostemplowanego,

różnią się pod dwoma względami od art. 24 dekretu z 1919 r. (Dz. Pr. № 14 poz. 145).

1) Wyznaczenie terminu celem dodatkowego uiszczenia opłaty przewidują nowe przepisy tylko co do przypadków, w których dla wniesienia podania ustanowiony jest termin prekluzyjny.

2) Podania nie zwraca się petentowi.

b) Co do b. dzielnicy austriackiej:

1) Nowe przepisy wprowadzają prawo ubogich dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych. Załatwienie podania lub wydanie świadectwa urzędowego może nastąpić mimo nieuiszczenia opłaty jeśli petent złożył świadectwo ubóstwa a urząd uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny. Urząd ma jednak w takich przypadkach zostawić w aktach notatkę uzasadniającą dokonanie czynności urzędowej mimo nieuiszczenia opłaty (punkt 5, § 7, § 16, punkt 10, § 21, § 24).

2) Jeśli podanie napisane jest na dwu lub więcej arkuszach, albo jeśli wniesiono podanie w kilku egzemplarzach, jak również gdy są załączniki nie należy stemplować poszczególnych arkuszy ani dalszych egzemplarzy lub załączników, lecz na pierwszej stronie pierwszego egzemplarza podania należy nakleić marki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy oraz od wszystkich załączników (§ 10).

3) Celem uiszczenia opłaty od podania wniesionego w drodze telegraficznej, ma petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym telegram (§ 13). Odpada zatem postępowanie unormowane rozporządzeniem z dn. 9 stycznia 1869 r. (Dz. P. P. № 8).

4) §§ 14—18 zawierające postanowienia materialne i formalne o podaniach podlegających opłacie, od których opłaty nie uiszczono (lub od których uiszczono ją niedostatecznie), nie różnią się istotnie od obowiązujących dotychczas odpowiednich przepisów austriackich, ale różnią się bardzo od błędnej praktyki, jaka już przed wielu laty zakorzeniła się w urzędach b. zaboru austriackiego. Praktyka ta polegała na tem, że funkcjonariusz kancelaryjny (zajęty w biurze podawczem lub registraturze) przez którego ręce przechodziło podanie nieostemplowane, zanim doszło do rąk urzędnika, któremu było poruczone załatwienie „nocjonował” podanie t. j. przysyłał władzy skarbowej doniesienie, zwane „opisem urzędowym” i umieszczał odpowiednią uwagę na podaniu. Urzędnik, któremu było poruczone załatwienie, otrzymawszy podanie zaopatrzone w uwagę o „nocjonowaniu”, znajdował się wobec faktu dokonanego i przechodził do porządku dziennego nad § 81 ustawy należyłościowej (paragraf ten postanawia, że podanie nieostemplowane ma być złożone do akt, a tylko wyjątkowe ma być załatwione, mianowicie: gdy petent odmówił ostemplowania mimo, że funkcjonariusz, przyjmujący podanie, wezwał go do dostarczenia znaczków stemplowych, lub gdy urząd do którego podanie wniesiono, uznał—że należy je załatwić ze względów publicznych lub ze względu na niebezpieczeństwo grożące petentowi; w razie niezałatwienia decyzja była zatem zastrzeżona urzędowi, do którego weszło podanie a wcale nie była przewidziana ingerencja funkcjonariuszów kancelaryjnych). Z czasem ten przepis § 81 poszedł w zapomnienie.

Powyższa praktyka musi bezzwłocznie ustać. Z dniem wejścia w życie nowych przepisów ustaje „nocjonowanie” podań oraz wymierzanie przez władzę skarbowe opłat od podań, jak również kar za nieuiszczenie tych opłat. Jedyńą karą będzie pozostawienie podania bez biegu, aż do dostarczenia opłaty (§ 14).

Ze stanowiska publiczności, wnoszącej podania, nowe przepisy są łagodniejsze niż § 81, gdyż w razie załatwienia podania ze względów publicznych (§ 15) nie pobiera się nawet opłaty pojedynczej, a w innych przypadkach nie poprzestaje się na prostem złożeniu do akt, lecz wzywa się petenta do dostarczenia opłaty (§§ 17 i 18), a zatem zwraca się jego uwagę, na to, że przyczyną niezałatwienia jest brak stempla.

c) Co do obu dzielnic (b. rosyjskiej i b. austriackiej):

1) Opłatę od załączników oblicza się według ilości załączników, a nie według ilości arkuszy (pozycja taryfowa 9 kolumna 3).

2) Co do podań o zezwolenie na wykonywanie czynności zarobkowych odróżnia nowa taryfa przedsiębiorstwa trwałe od poszczególnych czynności zarobkowych. Co do przedsiębiorstw trwałych (poz. 3 lit.a) opłata wynosi zawsze 3.000 mk. bez względu na to, jakiego rodzaju władza państwowa powołana jest w przypadku poszczególnym do udzielenia koncesji oraz czy przepisy uzależniające wykonywanie pewnego przedsiębiorstwa od uprzedniego uzyskania koncesji mieszczą się w ustawie „przemysłowej” czy w jakiegokolwiek innej; również nie zależy ta opłata od okoliczności, czy załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, gdyż moment ten ma znaczenie tylko przy podaniach wymienionych w pozycji 4. Opłata zaś w wysokości 500 mk. przewidziana w pozycji 5 dotyczy tylko podań o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych.

Co do poszczególnych paragrafów „Przepisów” zaznaczam:

1) § 27 przepisów dotyczy również takich podań, wnoszonych do władz i urzędów samorządowych, których ostateczne załatwienie zastrzeżone jest władzy państwowej, o ile wniesienie tych podań do urzędu samorządowego jest czynnością prawidłową, uzasadnioną właściwymi przepisami. O ileby natomiast, urząd samorządowy wogóle nie był właściwy, powinien zwrócić podanie petentowi i spowodować w ten sposób ponowne wniesienie podania do władzy państwowej za uiszczeniem opłaty na rzecz Państwa.

2) Przy każdorazowym stosowaniu § 15 należy dokładnie rozważyć zachodzące okoliczności i ściśle przestrzegać przepisu zawartego w ustępie drugim § 16.

O ile wnioski, zawarte w podaniu nieostemplowanym (lub niedostatecznie ostemplowanym) w części mają znaczenie publiczne, w części zaś mieszczą się w sferze interesów prywatnych petenta, należy przedewszystkiem wystosować wezwanie określone w § 17 i dopiero w razie bezskuteczności takiego wezwania załatwić sprawę, jednak tylko o tyle, ile tego wymaga interes publiczny. Jeśli zwłoka groziła niebezpieczeństwem, to oczywiście należy sprawę załatwić niezwłocznie.

Co się tyczy uwzględnienia interesów petenta, który wniósł podanie nieostemplowane lub niedostatecznie ostemplowane, należy trzymać się zasad następujących:

W przypadkach takich nie należy zasadniczo przedsięwziąć żadnych czynności urzędowych, zmierzających do załatwienia podania, zanim petent uczyni zadość wezwaniu w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty. Ponieważ jednak w myśl intencji ustawodawcy dopiero odmówienie odpowiedzi należy uważać za „pozostawienie podania bez biegu”, przeto w wypadkach, w których wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeństwem niemożności załatwienia przychylnego, dopuszczalne są wyjątki od powyższej reguły. W takich razach wolno wydać zarządzenie tymczasowe—oczywiście z równoczesnym wystosowaniem zawiadomienia w myśl § 17; odpowiedź jednak stanowcza na podanie czyli właściwe „załatwienie podania” może nastąpić dopiero i tylko w razie uiszczenia opłaty. Załatwienie tym-

czasowe mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urzęd winien umotywić.

3) Druków w formie kart pocztowych, przewidzianych w § 17, Ministerstwo Skarbu, dostarczać będzie tylko władzom centralnym, wszelkie więc zamówienia tych kart skierować należy do Ministerstwa.

Zwracając dalej uwagę, że w myśl klauzuli generalnej zawartej w ustępie drugim art. 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. Ust. № 38 poz. 315), najniższa stawka, stałych opłat stemplowych — z wyjątkiem tylko opłat od czeków, wynosi począwszy od dnia 26 czerwca r. b. 20 marek oraz, że dla b. dzielnicy austriackiej ma znaczenie art. 5 powołanej wyżej ustawy, w myśl którego należności skarbowe muszą być uiszczone znaczkami stemplowymi, jeśli nie przekraczają 3000 mk., zaznaczam, w końcu, że w Dzienniku Ustaw № 38 ogłoszone również zostało pod pozycją 310. „Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 maja 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych od pełnomocnictw”. Rozporządzenie to normuje również odnośny przedmiot w sposób jednolity i weszło w życie od 26 czerwca r. b. na całym obszarze Rzeczypospolitej, nie wyłączając Ziemi Wileńskiej (art. 16 dekretu Prezesa T. K. Rz. Litwy Środkowej № 446 z dn. 27 grudnia 1921 r. Dz. Urz. № 1 z 1922 r. należy uważać za uchylony na skutek ustępu 1, części pierwszej przytoczonego rozporządzenia).

Warszawa, dnia 17 lipca 1922 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Z. Rymowicz

OKÓLNIAK № 585/III. S./22

w przedmiocie

mianowania, zwalniania i przenoszenia urzędników i niższych funkcjonarjuszów więziennych.

Do Panów Prezesów Sądów Apelacyjnych we Lwowie, Krakowie i Katowicach, oraz Prokuratorów przy Sądach Apelacyjnych we Lwowie, Krakowie, Poznaniu i Toruniu.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) przekazuję Prezesom Sądów apelacyjnych we Lwowie, Krakowie i Katowicach i Prokuratorom przy Sądach apelacyjnych we Lwowie, Krakowie, Poznaniu i Toruniu mianowanie podległych im, a zajętych na obszarze b. zaboru austriackiego i pruskiego, urzędników więziennych do IX klasy rangi, względnie — po dokonaniem zaliczeniu stanowisk urzędników do stopni służbowych — do IX stopnia służbowego łącznie.

Zarazem wyjaśniam, że:

1. Zatwierdzenie kontraktów zawartych z kapelanami, lekarzami, nauczycielami i felczerami należy do właściwego Prezesa Sądu Apelacyjnego względnie Prokuratora przy sądzie apelacyjnym i

2. że mianowanie, zwalnianie i przenoszenie niższych funkcjonarjuszów więziennych, należy do właściwych Prezesów sądów apelacyjnych, względnie Prokuratorów przy sądach apelacyjnych.

Wyżej określone upoważnienie, udzielone Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Katowicach, odnosi się do obszaru Sądu Okręgowego w Cieszynie.

Zwolnienia i przenoszenia wyżej wymienionych urzędników należą do władzy mianującej.

Warszawa, dnia 1 sierpnia 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

PISMO OKÓLNE № Pr. 336/22

z powodu

piątej rocznicy wznowienia Sądownictwa w b. Królestwie Kongresowym.

Do PP. Pierwszego Prezesa i Pierwszego Prokuratora Sądu Najwyższego, Prezesów, Sędziów, Prokuratorów i Podprokuratorów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i okręgowych, Urzędników Ministerstwa Sprawiedliwości oraz całego personelu wymiaru sprawiedliwości i zarządu więzień w okręgu sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie.

W dniu 1 września upływa piąty rok od czasu wznowienia na części terytorjum b. Królestwa Kongresowego polskiego sądownictwa państwowego.

Wymiar sprawiedliwości, stanowiąc jeden z trzech zasadniczych objawów władzy państwowej, jest wyrazem życia państwowego, atrybutem suwerenności państwowej.

To też po upadku Królestwa Polskiego jakkolwiek pozostali jeszcze aż do reformy 1876 roku na stanowiskach sędziowie Polacy, wymierzający sprawiedliwość w języku polskim i częściowo na mocy ustaw polskich — nie stanowili już oni polskiego sądownictwa państwowego. A od roku 1876 nawet język polski wygnany został z pałaców sprawiedliwości — nieliczni sędziowie Polacy zepchnięci na ostatni plan usuwani byli systematycznie i bezwzględnie od tej czynności tak ważnej dla życia Państwa i narodu.

Sądownictwo rosyjskie, które odtąd panowało tu niepodzielnie opuściło jednak swe stanowiska w r. 1915 z chwilą okupacji b. Królestwa przez wojska niemieckie i austriackie. Społeczeństwo miało być pozbawione wymiaru sprawiedliwości. Żywiłowym odruchem społeczeństwo polskie powołało do życia „Sądy Obywatelskie”, stanowiące piękny acz krótkotrwały epizod w historii prac organizacyjnych narodu polskiego.

Okupacja zniszczyła to sądownictwo uznając jednak jego prawomocność i dopiero w roku 1917 pod naciskiem nieprzejednanego stanowiska i wyraźnej woli narodu polskiego musiały władze okupacyjne ustąpić, przekazując władzom polskim wymiar sprawiedliwości.

W dniu 19 sierpnia 1917 roku wyszedł pierwszy numer Dziennika Urzędowego, Departamentu Sprawiedliwości, który miał być pierwszym po odrodzeniu Urzędowym Dziennikiem Ustaw. W tym to Dzienniku ogłoszono przepisy organizacji sądowej, prawa i postępowania sądowego cywilnego i karnego do dzisiaj obowiązujące.

A w dniu 1 września Sądownictwo państwowe polskie przystąpiło do pracy.

Powołane do życia wśród ogromnych trudności, wbrew oporowi okupantów, niezłomną wolą i zgodnym poświęceniem połączonego bez różnicy poglądów politycznych w walce o własne sądy prawnictwa polskiego —

było ono w świadomości powszechnej doniosłym aktem państwowym, pierwszym krokiem na drodze do organizacji odrodzonego Państwa, pierwszym wyrazem jego praw suwerennych.

W pełni tej świadomości, otwierając sądy państwowe polskie w dniu 1 września 1917 roku, mówiłem do sędziów i prokuratorów: „Ponad otchłanią naszego upokorzenia wolno już nam spojrzeć w przeszłość po raz pierwszy z uczuciem synowskiej dumy, tam, ku wielkim blaskom Najjaśniejszej Rzeczypospolitej”.

Od tego czasu w ciągu 5 lat zaszły wypadki olbrzymiej doniosłości dziejowej, na przekształconej mapie Europy Rzeczpospolita Polska znalazła miejsce poczesne, a jej budowa osiągnęła pełnię organizacji państwowej. Z odległości tego pięciolecia nasze sądy z roku 1917 są tylko znikomym szczegółem, ale w perspektywie wypadków, na tle swego czasu nie przestaną być pierwszym organizacyjnym czynem zdobywającego państwa niepodległość narodu.

Dlatego też powinniśmy tę pierwszą pięcioletnią rocznicę obchodzić uroczystie, ciesząc się, że podjęty wówczas wysiłek dał już dziś tak wspaniałe owoce i wierząc, że dalsza praca nasza równym lub doskonalszym będzie uwieńczona skutkiem.

Warszawa, dnia 15 sierpnia 1922 r.

Minister Sprawiedliwości:

Wacław Makowski

PISMO OKÓLNE № 337/G. S./22

w sprawie

zaliczek na płace.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej i wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Przy wymierzaniu wysokości zaliczek na płace mogą być uwzględniane dodatki procentowe (miesięczny dodatek 80%, wyrównawczy dodatek 70%), natomiast nie należy uwzględniać dodatków kresowych.

Ogólne warunki co do udzielania zaliczek na płace, określone w okólniku № 384/B. R./21 Dz. Urzęd. № 11/21 i w piśmie okólnem № II. O. P. 205/21 Dz. Urzęd. № 23/21 nie ulegają zmianie.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1922 roku.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu

Z. Rymowicz

Z A W I A D O M I E N I A :

Wykaz nieobsadzonych etatów w dniu 15 sierpnia 1922 r. w apelacjach: Warszawskiej, Lubelskiej i Wileńskiej.

№ porządkowy		Ilość nieobsadzonych etatów Sędz.						Notariuszów	
		Prezesów	Wiceprezesów	Sąd. Naj. wzgl. Ap. Ok.	Śledczych	Pokoju	Prokuratorów		Podprokuratorów
1	Sąd Najwyższy	1	—	3	—	—	1	1	
2	Sąd Apel. w Warszawie . . .	—	—	—	—	—	—	—	
3	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	—	—	—	
4	„ „ „ Wilnie	—	—	—	—	—	—	1	
5	Sąd Okręg. w Białej	—	—	—	2	1	—	—	
6	„ „ „ Białymstoku	—	—	—	2	—	—	—	
7	„ „ „ Kaliszu	—	—	—	5	1	—	1	
8	„ „ „ Łomży	—	—	1	—	2	—	1	1 (Łomża)
9	„ „ „ Łodzi	1	—	—	7	2	—	—	
10	„ „ „ Mławie	—	—	—	—	2	—	—	
11	„ „ „ Płocku	—	—	—	1	2	—	—	
12	„ „ „ Siedlcach	—	—	1	1	2	—	—	
13	„ „ „ Suwałkach	—	—	—	—	1	—	—	
14	„ „ „ Sosnowcu	—	—	—	3	2	—	1	
15	„ „ we Włocławku	—	—	—	—	1	—	—	
16	„ „ w Warszawie	—	—	—	3	1	—	—	
17	„ „ „ Kielcach	—	—	1	4	2	—	—	
18	„ „ „ Lublinie	—	—	—	—	2	—	2	
19	„ „ „ Piotrkowie	—	—	1	2	2	—	1	
20	„ „ „ Radomiu	—	—	—	4	2	—	1	
21	„ „ „ Zamościu	—	—	—	1	—	—	—	
22	„ „ „ Grodnie	—	—	—	3	3	—	—	
23	„ „ „ Łucku	—	—	3	8	4	—	1	
24	„ „ „ Pińsku	—	—	—	—	—	—	1	
25	„ „ „ Nowogródka (Wilejski)	—	—	—	1	—	—	—	
26	„ „ „ w Wilnie	—	—	2	—	—	—	3	

RUCH SŁUŻBOWY.

W Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

Mianowani zostali: A. W Sądzie Apelacyjnym: Irena Albertowa, starsza kancelistka — podsekretarzem, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Henryk Płowecki, kancelista — podsekretarzem, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Aleksandra Krauzówna, kancelistka — starszą kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Irena Stalony-Dobrzańska, kancelistka — starszą kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Michał Kobielski, kancelista — starszym kancelistą, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Jadwiga Nowacka, kancelistka Urzędu Prokuratorskiego — starszą kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Lidja Jaroszewiczówna, kancelistka — starszą kancelistką, dnia 31 maja 1922 r.; Kazimiera Smoliczówna, kancelistka — starszą kancelistką, dnia 22 lipca 1922 r.; Edmund Brühl, kancelista — starszym kancelistą dnia 22 lipca 1922 r.; Halina Balińska, nieetatowa pracowniczka — kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Irena Komornicka, nieetatowa pracowniczka — kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Erazmina Łuckiewiczówna, nieetatowa pracowniczka — kancelistką, dnia 26 kwietnia 1922 r.; Józef Cybulski, starszy goniec — kancelistą, dnia 29 maja 1922 r.

Zwolnieni na skutek podania: Fiedorowiczowa Seweryna, sekretarz, z dn. 1 lipca 1922 r.; Stanisław Szymański, kancelista, z dn. 1 czerwca 1922 r.; Teodora Bratmanowa, kancelistka, z dn. 1 sierpnia 1922 r.

Mianowani zostali: B. W Sądach Okręgowych: Wincenty Biedrzycki, starszy kancelista Sądu Okręgowego w Mławie — podsekretarzem, dnia 1 maja 1922 r.; Wilhelm Wincenty Szenfeld, prowizoryczny podsekretarz Sądu Okręgowego w Białymstoku — podsekretarzem, dnia 26 maja 1922 r.; Antoni Fertak, prowizoryczny podsekretarz Sądu Okręgowego w Białymstoku — podsekretarzem, dnia 26 maja 1922 r.; Klemens Józwiak, starszy kancelista Sądu Okręgowego w Kaliszu — podsekretarzem, dnia 26 maja 1922 r.; Waław Woźniakowski, starszy kancelista Sądu Okręgowego w Piotrkowie — rachmistrzem, dn. 14 czerwca 1922 r.

Zwolnieni na skutek podania: Kazimierz Krupski, starszy rachmistrz Sądu Okręgowego w Piotrkowie, z dn. 15 czerwca 1922 r.; Romana Samojluk, podsekretarz Sądu Okręgowego w Warszawie, z dn. 31 lipca 1922 r.

W Ministerstwie Sprawiedliwości.

Mianowani zostali: A. W zarządzie centralnym: Piotr Kirnarski, buchalter b. Sądu Apelacyjnego Ziem Wschodnich — zastępcą naczelnika rachuby w Ministerstwie Sprawiedliwości w VII st. sł., na okres próbny, od dnia 14 lipca 1922 r.; Waław Zarzecki, sekretarz — pomocnikiem referenta, od dnia 1 sierpnia 1922 r.; Jan Karzewski, sekretarz — pomocnikiem referenta, od dnia 1 sierpnia 1922 r.; Klaudjusz Szczepański, kancelista Sądu Okręgowego w Kołomyi — sekretarzem Ministerstwa Sprawiedliwości w IX st. sł., od dnia 7 lipca 1922 r.; Tymoteusz Schwarzenberg-Czerny, kancelista — starszym kancelistą w X st. sł., od dnia 7 lipca 1922 r.; Władysław Kaupe, pracownik kontraktowy — starszym kancelistą w X st. sł., od dnia 14 lipca 1922 r.; Helena Wojciechowska, młodsza kancelistka — kancelistką w XI st. sł., od dnia 1 lipca 1922 r.; Józefa Krzytówna — młodszą kancelistką w XI st. sł., od dnia 1 lipca 1922 r.; Zofja Zaleska — pracowniczką kontraktową z uposażeniem w/g IX st. sł., od dnia 10 czerwca 1922 r.; Zofja Kominkówna — pracowniczką kontraktową w/g XII st. sł., od dnia 11 lipca 1922 r.

Zwolnieni: Dr. Antoni Negrusz, starszy referent — wskutek mianowania w dniu 15 lipca 1922 r. sędzią sądu okręgowego w Poznaniu; Mieczysław Różycki, pomocnik referenta — wskutek mianowania w dniu 29 lipca 1922 r. notariuszem w Piasecznie, w okręgu Sądu Okręgowego w Warszawie; Jan Litwiński, zastępca naczelnika rachuby — z dniem 15 lipca 1922 r. na skutek podania; Anastazja Wyczańska, kancelistka — z dniem 30 czerwca 1922 r., na skutek podania; Walerja Kulikowska, kancelistka — z dniem 30 czerwca 1922 r., na skutek podania.

Mianowani zostali: B. W Sądownictwie: Restytut Sumorok, tymczasowo sprawujący obowiązki prezesa sądu apelacyjnego w Wilnie — prezesem tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Kazimierz Petruszewicz, prezes b. sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — wiceprezesem sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Aleksander Achmatowicz, dotychczasowy prezes izby kasacyjnej w Wilnie — wiceprezesem sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Józef Wilkiewicz, dotychczasowy sędzia izby kasacyjnej w Wilnie — sędzią sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Józef Hryniewski, tymcz. spraw. obow. sędziego sądu apelacyjnego w Wilnie — sędzią tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Władysław Dmochowski, tymcz. spraw. obow. sędziego sądu apelacyjnego w Wilnie — sędzią tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Tadeusz Marjan Stulgiński, tymcz. spraw. obow. sędziego sądu apelacyjnego w Wilnie — sędzią tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Bohdan Achmatowicz, tymcz. spraw. obow. sędziego apelacyjnego w Wilnie — sędzią tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Juljan Bądzkiewicz, tymcz. spraw. obow. sędziego sądu apelacyjnego w Wilnie — sędzią tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Stanisław Boruć, sędzia sądu okręgowego w Warszawie — sędzią sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 27 lipca 1922 r.; Lucjan Świrtun, tymcz. spraw. obow. prokuratora przy sądzie apelacyjnym w Wilnie — prokuratorem tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Józef Przyłuski, tymcz. spraw. obow. podprokuratora przy sądzie apelacyjnym w Wilnie — podprokuratorem przy tymże sądzie, dnia 1 lipca 1922 r.; Waław Kondratowicz, tymcz. spraw. obow. podprokuratora przy sądzie apelacyjnym w Wilnie — podprokuratorem przy tymże sądzie, dnia 1 lipca 1922 r.; Piotr Orłowski, wiceprezes b. sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich, — prezesem sądu okręgowego w Radomiu, dnia 12 lipca 1922 r.; Zygmunt Kowalewski, prokurator przy b. sądzie apelacyjnym Ziem Wschodnich, — prezesem sądu okręgowego w Kielcach, dnia 22 lipca 1922 r.; Aleksander Proniewicz, tymcz. spraw. obow. prezesa sądu okręgowego w Wilnie, — prezesem tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Jan Buyko, tymcz. spraw. obow. wiceprezesa sądu okręgowego w Wilnie, — wiceprezesem tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Antoni Owsianko, tymcz. spraw. obow. wiceprezesa sądu okręgowego w Wilnie, — wiceprezesem tegoż sądu, dnia 1 lipca 1922 r.; Juljusz Arnold, sędzia śledczy sądu okręgowego w Łodzi, — sędzią sądu okręgowego w Łodzi, dnia 19 czerwca 1922 r.; Stefan Świdzki, sędzia pokoju V okręgu m. Łodzi, — sędzią sądu okręgowego w Łodzi, dnia 19 czerwca 1922 r.; Waław Myszkowski, sędzia pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku, — sędzią sądu okręgowego w Łucku, dnia 21 czerwca 1922 r.; Jan Jabłoński, — sędzią sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 28 czerwca 1922 r.; Józef Ostruszka, podprokurator przy sądzie okręgowym w Piotrkowie, — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 28 czerwca 1922 r.; Wiktor Lebidjew — sędzią sądu okręgowego w Białymstoku, dnia 28 czerwca 1922 r.; Erazm Kłodnicki, sędzia śledczy sądu okręgowego w Sosnowcu, — sędzią sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 28 czerwca 1922 r.

Tymczasowo sprawujący obowiązki sędziów sądu okręgowego w Wilnie: Waław Wyszynski, Kazimierz Sienkiewicz, Mieczysław Eydrygiiewicz, Tomasz Hajkowiec, Jan Piłsudski, Juljan Kozłowski, Wincenty Łuczyński, Józef

Hoppen, Kazimierz Kontowtt, Aleksander Jodziewicz, Teodor Pietkiewicz, Henryk Muraszko, Adam Jundziłł, — sędziami sądu okręgowego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.

Leon Zubelewicz, sędzia pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, — sędzią sądu okręgowego w Grodnie, dnia 5 lipca 1922 r.; Stefan Tomaszewski, prezes sądu okręgowego w Kielcach, — sędzią tegoż sądu, dnia 26 lipca 1922 r.; Ksawery Różycki, sędzia pokoju V okręgu m. st. Warszawy, — sędzią sądu okręgowego w Warszawie, dnia 26 lipca 1922 r.; Antoni Keller, sędzia pokoju m. Częstochowy, — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 27 lipca 1922 r.; Stefan Azarewicz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Lublinie, — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 26 lipca 1922 r.; Władysław Hołownia, tymcz. spraw. obow. prokuratora przy sądzie okręgowym w Wilnie, — prokuratorem przy tymże sądzie, dnia 1 lipca 1922 r.; Wilhelm Strumiński, p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łucku, — podprokuratorem przy tymże sądzie, dnia 21 czerwca 1922 r.; Dr. Jan Markowski — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 28 czerwca 1922 r.; Józef Łapicki, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Płocku, dnia 28 czerwca 1922 r.; Marjan Łamzaki — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Piotrkowie, dnia 6 lipca 1922 r.; Mikołaj Onichimowski, zastępca podprokuratora przy sądzie okręgowym w Grodnie, — podprokuratorem przy tymże sądzie, dnia 12 lipca 1922 r.; Józef Kamiński, — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Kaliszu, dnia 17 lipca 1922 r.; Tadeusz Krzyczkowski, aplikant — zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, — sędzią śledczym sądu okręgowego w Siedlcach, z siedzibą w Garwolinie, dnia 21 czerwca 1922 r.; Józef Feldman — sędzią śledczym sądu okręgowego w Płocku, z siedzibą w Sierpcu, dnia 21 czerwca 1922 r.; Adolf Tokarski, aplikant — zastępca sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, — sędzią śledczym sądu okręgowego w Grodnie, dnia 28 czerwca 1922 r.; Jan Bryzek — sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Radomiu, dnia 8 lipca 1922 r.; Witold Walkowski, sędzia pokoju w Święcianach, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, — sędzią śledczym sądu okręgowego w Pińsku, dnia 15 lipca 1922 r.; Władysław Zalewski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Białej, na powiat Konstantynowski, dnia 17 lipca 1922 r.; Jerzy Harasimowicz, zastępca sędziego śledczego III rewiru pow. Łuninieckiego, w okręgu sądu okręgowego w Pińsku, — sędzią śledczym w Stolinie, w tymże okręgu sądowym, dnia 27 lipca 1922 r.; Andrzej Gutowski, zastępca sędziego śledczego III rewiru powiatu Pińskiego, — sędzią śledczym sądu okręgowego w Pińsku, z siedzibą w Pińsku, dnia 27 lipca 1922 r.; Eugenjusz Karpowicz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łodzi, — sędzią pokoju V okręgu w Łodzi, dnia 28 czerwca 1922 r.; Antoni Grabowski — sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 6 lipca 1922 r.; Joachim Rutkowski — sędzią pokoju w Lubartowie, w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 6 lipca 1922 r.; Jan De-Rozprza-Faygel — sędzią pokoju nadliczbowym w Częstochowie, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 12 lipca 1922 r.; Tadeusz Przybyłowski — sędzią pokoju w Białej Podlaskiej, dnia 14 lipca 1922 r.; Stanisław Krygier, pisarz hipoteczny w Sierpcu, — sędzią pokoju w Dobrzyniu nad Wisłą, w okręgu sądu okręgowego w Płocku, dnia 15 lipca 1922 r.; Paweł Lachowicki-Czechowicz — sędzią pokoju w Święcianach, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 31 lipca 1922 r.; Józef Szreter — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 23 czerwca 1922 r.; Stanisław Turowicz — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie z delegowaniem do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, dnia 28 czerwca 1922 r.; Stanisław Mandecki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie

z delegowaniem do pełnienia zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 30 czerwca 1922 r.; Jan Skabiczewski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie z delegowaniem do pełnienia zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łodzi, dnia 6 lipca 1922 r.; Henryk Szulc — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 6 lutego 1922 r.; Dr. Karol Wolisch — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 8 lipca 1922 r.; Jan Ruff — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 12 lipca 1922 r.; Mieczysław Olszewski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 15 lipca 1922 r.; Cezary Sadowski, podsekretarz b. sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 25 czerwca 1922 r.; Aleksander Chróścicki — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, dnia 27 lipca 1922 r.; Edward Tarasewicz — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 31 lipca 1922 r.; Ignacy Mokrzecki, tymcz. spraw. obow. sekretarza sądu apelacyjnego w Wilnie — sekretarzem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Jerzy Gustaw Klajn, tymcz. spraw. obow. sekretarza sądu apelacyjnego w Wilnie — sekretarzem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Bohdan Bagiński, podsekretarz sądu apelacyjnego w Wilnie — sekretarzem Urzędu Prokuratorского przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 31 lipca 1922 r.; Bronisław Rakowski, p. o. starszego rachmistrza sądu apelacyjnego w Wilnie — starszym rachmistrem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Wilhelm Tarnecki, sekretarz b. sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — sekretarzem sądu okręgowego w Wilnie, dnia 10 lipca 1922 r.; Roman Kuchciński, tymcz. spraw. obow. sekretarza sądu okręgowego w Wilnie — sekretarzem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Ryszard Koźmiński, tymcz. spraw. obow. sekretarza sądu okręgowego w Wilnie — sekretarzem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Jan Rubel, tymcz. spraw. obow. sekretarza sądu okręgowego w Wilnie — sekretarzem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Julian Mościcki, tymcz. spraw. obow. buchaltera sądu okręgowego w Wilnie — starszym rachmistrem tegoż sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Paweł Urniaż, tymcz. spraw. obow. archiwariusza sądu okręgowego w Wilnie — archiwariuszem tego sądu, dnia 31 lipca 1922 r.; Alfons Wiśniewski, tymcz. spraw. obow. sekretarza Urzędu Prokuratorского przy sądzie okręgowym w Wilnie — sekretarzem tegoż urzędu prokuratorского przy tymże sądzie, dnia 31 lipca 1922 r.; Marjusz Pytlewski, sekretarz sądu okręgowego w Radomiu — pisarzem hipotecznym sądu pokoju w Iłży, w okręgu sądu okręgowego w Radomiu, dnia 28 czerwca 1922 r.; Aleksander Wiśniewski, sekretarz sądu pokoju w Szczepieszynie — komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu, z siedzibą w Biłgoraju, dnia 28 czerwca 1922 r.; Henryk Pazikowski, starszy skarbnik sądu okręgowego w Warszawie — komornikiem przy tymże sądzie, z siedzibą w Grójcu, dnia 6 lipca 1922 r.

Przeniesieni: Leon Marcolla, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 1 lipca 1922 r.; Izydydor Makowski, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 1 lipca 1922 r.; Stefan Bogucki, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 1 lipca 1922 r.; Kalikst Chojnacki, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Witold Raczkiewicz, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Teofil Sawicki, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Jan Ołtarzewski, sędzia sądu apelacyjnego Ziem Wschodnich — na takież stanowisko do sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Adam Murza-Murzicz, wiceprezes sądu okrę-

gowego w Grodnie — na także stanowiska wiceprezesa sądu okręgowego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Otton Raczkiewicz-Okolicz, sędzia sądu okręgowego w Nowogródku — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Mieczysław Szpakowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Grodnie — na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 31 lipca 1922 r.; Stanisław Lenkowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Nowogródku — na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Stefan Pawluć, podprokurator przy sądzie okręgowym w Nowogródku — na także stanowisko przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.; Teodor Wojnowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, z siedzibą w Baranowiczach — na także stanowisko do sądu okręgowego w Nowogródku, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Jan Grotuz, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, z siedzibą w Baranowiczach — na także stanowisko do sądu okręgowego w Nowogródku, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Jan Wizgird, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, z siedzibą w Lidzie — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Mieczysław Czajkowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, z siedzibą w Lidzie — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Witold Skinder, sędzia śledczy sądu okręgowego w Grodnie, z siedzibą w Ejszyskach — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Piotr Lwow, sędzia śledczy sądu okręgowego w Nowogródku, z siedzibą w Wilejce — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Konstanty Czerniachowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Nowogródku, z siedzibą w Duniłowicach — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Aleksander Gonczarenko, sędzia śledczy sądu okręgowego w Nowogródku, z siedzibą w Głębokiem — na także stanowisko do sądu okręgowego w Wilnie, z pozostawieniem w dotychczasowej siedzibie, dnia 1 lipca 1922 r.; Mikołaj Chwostowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Nowogródku — na także stanowisko do sądu okręgowego w Grodnie, dnia 12 lipca 1922 r.; Kazimierz Chelstowski, sędzia śledczy na pow. Trocki — na także stanowisko sędziego śledczego 3 rewiru m. Wilna, dnia 14 lipca 1922 r.; Eugenjusz Augustynowicz, sędzia śledczy 2 rewiru pow. Dziśnieńskiego — na także stanowisko w Wilejce, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 24 lipca 1922 r.; Tadeusz Józef Skorupski, sędzia pokoju w Wielkiej Woli — na także stanowisko do Żarnowa, w okręgu sądu okręgowego w Radomiu, dnia 21 czerwca 1922 r., Rafał Lubowicki, sędzia pokoju nadliczbowy w okręgu sądu okręgowego w Białej — na stanowisko sędziego pokoju w Piszczacu, w tymże okręgu sądowym, dnia 15 lipca 1922 r.

Aplikanci przy b. sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich: Diomid Wasiljew, Jan Burmakiński, Leonard Solecki, Włodzimierz Wasiljew, Oskar Dunin-Sulgustowski, Jerzy Mirecki — na także stanowiska przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 1 lipca 1922 r.

Aplikanci przy b. sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich: Walerjan Bergman, Ożjasz Neubauer, Włodzimierz Mujew, Mieczysław Nielubow, Salomom Sonnenstrahl, Michał Ważejewski, Adam Żyliński, Leonid Awakumow, Włodzimierz Borowkow, Sławomir Wąsowicz, Konstanty Halicki, Mikołaj Brzeziński, Bolesław Zmijewski — na także stanowiska przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.

Stefan Ebel, sekretarz b. sądu apelacyjnego Ziemi Wschodnich, — na także stanowisko do sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 1 lipca 1922 r.

Zwolnieni: Ludwik Wisłocki, podprokurator przy sądzie apelacyjnym Ziemi Wschodnich — od dnia 30 czerwca 1922 r., wskutek skasowania tegoż sądu; Józef Klamborowski, sędzia pokoju w Pajęcznie, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie — od dnia 22 czerwca 1922 r., wskutek skasowania tegoż sądu pokoju; Rodryg Zakrzewski, sędzia pokoju w Poddębicach, w okręgu sądu okręgowego w Łodzi — od dnia 28 czerwca 1922 r., na mocy art. 15 przep. tymczasowych o urządz. sądow.; Władysław Ludwicki, sędzia pokoju w okręgu sądu okręgowego w Łucku — od dnia 21 lipca 1922 r., na mocy art. 15 przep. tymcz. o urządz. sąd.

Na skutek podania: Stanisław Łossowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Kaliszu — od dnia 19 lipca 1922 r.; Marjan Soból, sędzia śledczy sądu okręgowego w Radomiu — od dnia 28 czerwca 1922 r.; Eugenjusz Masłowski, sędzia śledczy sądu okręgowego w Siedlcach na powiat Łukowski — od dnia 14 lipca 1922 r.; Ryszard Koch, sędzia śledczy sądu okręgowego w Białej — od dnia 17 lipca 1922 r.; Kazimierz Keller, sędzia pokoju w Dobrzyniu, w okręgu sądu okręgowego w Płocku — od dnia 14 lipca 1922 r.; Alfred Neuwelt, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — od dnia 3 lipca 1922 r.

Delegowani: Stanisław Warchałowski, sędzia pokoju w Biłgoraju — do pełnienia obowiązków sędziego śledczego w Biłgoraju, w okręgu sądu okręgowego w Zamościu, dnia 27 czerwca 1922 r.; Dr. Gustaw Taubenschlag, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Łodzi, dnia 12 lipca 1922 r.; Dr. Rudolf Kawczak, aplikant przy sądzie apelacyjnym w Warszawie — do pełnienia zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku, dnia 31 lipca 1922 r.

Zmarli: Alfred Szacmajer, sędzia śledczy sądu okręgowego w Lublinie — dnia 12 maja 1922 r.

Mianowani zostali: C. W. Notarjacie: Józef Krzan-Chrzanowski, sędzia sądu okręgowego w Piotrkowie — notariuszem w Częstochowie, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 14 lipca 1922 r.; Stefan Basiński — notariuszem w Widawie, w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 14 lipca 1922 r.; Mieczysław Różycki, pom. referenta Ministerstwa Sprawiedliwości — notariuszem w Piasecznie, w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 29 lipca 1922 r.

Przeniesieni: Jan Dreszer, notariusz w Działoszynie — na także stanowisko do Wieruszowa, w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 12 lipca 1922 r.

Mianowani zostali: W więziennictwie: Minister Sprawiedliwości mianował Konstantego Feliksa Nasiorowskiego inspektora III kl. więzienia w Grodnie, inspektorem II klasy więzienia w Grodnie w VIII stopniu służbowym od dnia 1 lipca 1922 roku; Józefa Kwiatkowskiego inspektorem II klasy więzienia w Warszawie Dzielna 24 w VIII stopniu służbowym od dnia 1-go lipca 1922 roku.

Prezes Sądu Okręgowego w Grodnie zamianował: Władysławę Dąbrowską, w charakterze pracowniczki kontraktowej Sądu Okręgowego w Grodnie z uposażeniem XI st. służbowego, od dnia 1 kwietnia 1922 roku; Piotra Stasiwicza, od dnia 10 maja 1922 roku gońcem Sądu Pokoju 3 Okręgu powiatu Wołkowyskiego i Brunona Ejsmonta, od dnia 12 maja 1922 roku do służby przygotowawczej w kancelarii Sądu Pokoju 5 Okręgu powiatu Grodzieńskiego z uposażeniem XII st. służbowego.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRJACKIM.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 1 czerwca 1922 r. zamianował podprokuratora przy sądzie okręgowym w Rzeszowie, Franciszka Tichy'ego, prokuratorem przy sądzie okręgowym w Tarnowie.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 13 lipca 1922 r. zamianował: Michała Belniaka, sędziego powiatowego w Sokołowie, sędzią sądu okręgowego w Jaśle, Dr. Kazimierza Bielawskiego, sędziego powiatowego w Krośnie, sędzią sądu okręgowego w Wadowicach, Alojzego Bojdeckiego, naczelnika sądu powiatowego w Przeworsku, sędzią sądu okręgowego w Rzeszowie, Dr. Franciszka Feilla, naczelnika sądu powiatowego w Czarnym Dunajcu, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Dr. Henryka Goldsterna, adwokata w Stryju, sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, Dr. Bernarda Grüssa, sędziego śledczego w Rzeszowie, sędzią sądu okręgowego w Wadowicach, Mieczysława Gryglewskiego, naczelnika sądu powiatowego w Sokołowie, sędzią sądu okręgowego w Jaśle, Bolesława Huczyńskiego, naczelnika sądu powiatowego w Radymnie, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Dr. Józefa Jure, naczelnika sądu powiatowego w Jordanowie, sędzią sądu okręgowego w Wadowicach, Dr. Józefa Kaczmareckiego, sędziego powiatowego w Wieliczce, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Wiktora Korotkiewicza, naczelnika sądu powiatowego w Zakliczynie, sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, Władysława Kuśnierza, p. o. prezesa Urzędu Okręgowego Ziemińskiego w Przemyślu, sędzią sądu okręgowego w Tarnowie, Marjana Kwiecińskiego, naczelnika sądu powiatowego w Skawinie, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Dr. Eugenjusza Podobińskiego, podprokuratora przy sądzie okręgowym w Rzeszowie, sędzią sądu okręgowego w Rzeszowie, Dr. Tadeusza Redyka, sędziego powiatowego w Chrzanowie, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Dr. Anatola Szklarzewicza, sędziego powiatowego w Brzesku, sędzią sądu okręgowego w Jaśle, Michała Szybalskiego, sędziego powiatowego w Nakle, sędzią sądu okręgowego w Wadowicach, Kazimierza Wiśniowskiego, naczelnika sądu powiatowego w Zatorze, sędzią sądu okręgowego w Krakowie, Józefa Zubka, naczelnika sądu powiatowego w Żabnie, sędzią sądu okręgowego w Nowym Sączu, Wojciecha Zywczyka, sędziego powiatowego w Pilźnie, sędzią sądu okręgowego w Jaśle.

Minister Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 13 lipca 1922 r. przeniósł sędziów sądów okręgowych: Klemensa Bielskiego z Jasła do Rzeszowa, Wincentego Księżkiego z Wadowic do Krakowa, Tadeusza Łobaczewskiego z Rzeszowa do Nowego Sącza, Błażeja Pawlika z Wadowic do Krakowa, Marcina Stubera z Tarnowa do Krakowa.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie zamianował oficjała kancelaryjnego Kazimierza Gabrjela 2 im. Koppa, kontrolerem domu więziennego przy sądzie okręgowym w Stanisławowie.

SPROSTOWANIE:

W № 14 Dziennika Urzędowego Okólnik oznaczony № 576/G. S./22 winien mieć numer „567/G. S./22”.